

Foredrag af Bruno Gröning, Gräfelfing, 5. april 1951 om aftenen

"Jeg beder dem, der er kommet af nysgerrighed ..."

Henvisning:

Dette er en afskrift af et stenografisk protokolleret foredrag af Bruno Gröning, som han holdt den 5. april 1951 i pension Weikersheim i Gräfelfing ved München.

Foredrag af Bruno Gröning med hans originale stemme kan fås som cd, og kan be-stilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, Gräfelfing, 5. april 1951 om aftenen

"Jeg beder dem, der er kommet af nysgerrighed ..."

Mine kære helsesøgende!

Jeg beder dem, der er kommet af nysgerrighed, om enten at omstille sig, eller forlade lokalet!

Jeg ved, at hr. Trampler allerede har fortalt Dem så meget, at jeg egentlig slet ikke behøvede at komme mere. Jeg ved, at der er nogen til stede her, som tror at de kan opsnappe noget, for bagefter at sige noget klogt. Jeg kan kun sige, hvor dumme, hvor modbydelige de er!

For her drejer det sig om syge mennesker, som har gjort alt for at blive fri for deres lidelse, og blive raske igen. Det smertelige er, at der hele tiden kommer mennesker her for at forstyrre dem, der vil blive raske! Her kan jeg kun advare!

Hvad ved mennesket om min gøren og laden? Hvordan kan nogen driste sig til at stille sig imod det hos mennesker, som allerede har oplevet en fuldkommen helbredelse eller lindring? Hvordan kan de det?

Når de ikke selv kan befri sig for lidelsen, er det i deres øjne beskæmmende for dem. Men jeg har sagt, at de kun skal komme for at hjælpe med, så mennesket endelig kan stige ud af sin elendighed; for jeg har til i dag ikke regnet det for passende at skælde ud på dem!

For mig er alle mennesker lige, om de er rige eller fattige; for at være rig er at være rask. Men at man forstyrrer mig i min gøren og laden, det er en smudsighed; for her viser mennesket, hvor lille og smudsig han er. Her viser han sit visitkort. Jeg kunne lide at vide, hvordan de mennesker er til mode, som har oplevet helbredelsen. Jeg ved, at det ikke kun er hundreder, det er tusinder, der venter på dette øjeblik.

Smudsige er de mennesker, som drister sig til, uden at have set noget, simpelthen at mase på med at skælde ud, og som ikke undlader noget for at holde de stakkels syge borte fra det. Ligesom der, findes der overalt onde mennesker. Og jeg vil ikke undlade noget for at belære dem, der hører til de forførte, om noget andet.

Foredrag af Bruno Gröning, Gräfelfing, 5. april 1951 om aftenen

"Jeg beder dem, der er kommet af nysgerrighed ..."

Det ville føre for vidt, hvis jeg ville give Dem alt det med på vejen, som mennesket indtil i dag ikke har vidst noget om. Det er ikke mig, der hører hjemme på anklagebænken, men mange andre. Og jeg siger altid: Elsk din næste som dig selv, og gengæld ikke ondt med ondt.

Når næsten er uvidende, må han have det forklaret. Læren er ikke nogen ny lære. Mennesket er kun kommet bort fra vejen, som han var på engang. Han har ladet sig føre bort, og har troet, at han kunne hævde sin berettigelse til tilværelsen ved at skaffe sig midler, at være rig. Jeg siger som før: At være rig er at være sund!

Det mål, som andre har sat sig som mål, er forkert. Vi må tilbage på vejen, som vi er kommet bort fra, for der vil vi få hjælp og helbredelse. Når mennesker på den vej, jeg er gået, har kastet smuds og snavs på mig, har det ikke forstyrret mig. Fra en ond kan man kun forvente ondt. Fra en god kun godt, det er en selvfølge.

Ligesådan lader jeg mig ikke kontrollere af mennesker. Mennesket har nok at gøre med at kontrollere sig selv. Læg mærke til Deres egen krop, det som skal ske, det sker. Når De er beskæftiget med andre ting, vil der ikke ske noget.

Gennem disse små kugler sker der så meget – (til fru D.): Da jeg var hjemme hos Dem i søndags, var der en, som gjorde alt for at helbrede mennesker. Han sagde, at han var læge. Jeg er ikke den, der forbyder nogen at lade sig helbrede af andre. Jeg ville ikke forbyde nogen at tage medicin – jeg råder endog til det! Han sagde: "Jeg kommer ikke videre. Ingen kender årsagen til sygdommen, som barnet må bære på."

Med lethed indgiver jeg et menneske sygdomsbillede. Jeg gav også dette menneske, fordi han selv forlangte det, en nøjagtigt beskrivelse af den menneskelige krop og organisme, og hvordan det er muligt, at helbredelsen sker. Jeg tilbød ham, at han kunne korrigere mig, hvis jeg sagde noget forkert. Men det kunne han ikke. – Han var en ældre herre, meget åben for det nye, og sagde til detaljerne: Det havde han ikke engang vidst.

Og det er netop det gode, at jeg ved, hvordan menneskekroppen arbejder, hvad man ellers ikke kan konstatere ved hjælp af apparater. Hos mig er det den naturlige vej. Jeg kan ikke gøre for, at jeg kan tage et menneskes sygdom ud og lade en anden mærke den, og det sker også ad fjernvejen. Og det er vel det mindste af, hvad jeg gør. Hvordan ser det andet ud?

(Til fru D.): De sagde, at der var andre syge. De har fået en påmindelse. Når hver ved, hvad han er kommet efter, og enhver, som er i den helbredende bølges område, behøver kun at optage den. De dernede er allerede så vidt, at de koger.

Jeg beder Dem om at overbevise Dem. Da vil ingen have smerter mere, og den, som ikke kunne gå, vil kunne gå. Et par minutter efter er han kommet ud i køkkenet, uden stokke. Men nu kommer det an på mennesket selv, om han forstår at værdsætte det. Han kan beholde det. Han kan også kaste det væk. Det kommer an på mennesket selv, og det overlader jeg også til Dem.

Foredrag af Bruno Gröning, Gräfelfing, 5. april 1951 om aftenen

"Jeg beder dem, der er kommet af nysgerrighed ..."

Og det er en kendsgerning, at jeg er i stand til meget mere, end hvad mennesker har vidst, at jeg kan påvirke genstande, jordflader og alt muligt. Se Herford, Traberhof, hvor jeg selv ikke engang var til stede. Hvad ellers "men ikke personligt" vil sige. Men alligevel blev mennesker helbredt. Det er massefjernhelbredelser.

Om det passer? Jeg har her to menneskebørn, som også gennem påvirkede genstande hjalp syge mennesker til helbredelse – befriede dem for deres lidelser, når jeg ikke personligt var til stede. Uden at man har sagt til mennesket, at der ligger en påvirket genstand på hans stolesæde, mærker dette menneske straks varmen.

Hvad mere skal jeg sige Dem? Jeg behøver det ikke, og siger det kun, for at De bedre skal kunne forstå mig. For Gud elsker menneskene. Og fordi vi er skabt af Gud, tilhører vi HAM. HAN er Skaberen.

Men mennesket har ladet sig fordreje. Ligesom et barn, der vokser op mellem onde mennesker, også må blive et ondt menneske.

Sådan har vi alle ladet os forføre af det onde, og det er sygdommen. Vi behøvede det ikke, men sådan er det jo sket. Og da kan ingen menneskehånd gøre noget. Vi må have tillid til Gud og tro på ham, og kan kun bevise det med handling.

Tomme ord kan sammenlignes med tomme strå. Jeg viser Dem vejen. Gå denne vej, så er den guddommelige vej ikke langt borte. Hvor nøden er størst, er Vorherre nærmest. Og tro ikke, at De har ret til at forlange noget af mig. Det har De ingen ret til. De kan kun opnå DET!

Og det er rigtig, når jeg har sagt: Mig behøver De ikke at kontrollere, kontroller selv Deres krop, som Gud har betroet Dem.

Og endelig må jeg ikke glemme at give Dem det med på vejen, ikke at beskæftige Dem med det onde, med det djævelske. Føl, hvad der foregår i Dem af nyt, og bliv ved med at iagttage det. Så vil det føre til succes. For hvor mange tilfælde af succes ville jeg ikke kunne opremse for Dem. Jeg praler ikke af den grund. Det behøver jeg ikke.

Jeg vender tilbage til min ungdomstid, hvor mange mennesker har modtaget helbredelse – børn. Jeg behøver ikke at besvære mig.

Indtil 10. juni sidste år, troede de at kunne gøre forretning med mit navn, og de sørgede for at fratage mig bekræftelserne. Og dog er jeg i besiddelse af hundreder af bekræftelser, og alligevel er jeg den lille Gröning, ikke den store, ikke den ophøjede. Men jeg behøver ikke at tage bladet fra munden. Jeg siger Dem også grunden: Jeg har en åben mund.

I den nuværende tid siger man så smukt "demokrati", og dog sætter man regler for mig. Jeg har min grund. Jeg kan intet afgive. Det er hårdt for mange mennesker. Jeg kan ikke gøre for det. De prøver at lukke munden på mig. I stedet for svagere, bliver

Foredrag af Bruno Gröning, Gräfelfing, 5. april 1951 om aftenen

"Jeg beder dem, der er kommet af nysgerrighed ..."

jeg stærkere. Hårdkogt! Her inde, ja! Jeg tåler ethvert slag, jeg tåler alt. Og det er ikke uden grund.

Jeg tror med bestemthed at kunne sige, at mange iblandt Dem nøjagtigt ved, hvad De er kommet efter. Jeg har bedt Dem om ikke at beskæftige Dem med det onde. Jeg giver Dem, hvad De har brug for, så De kan blive raske. Det går over min krop.

Må jeg spørge, hvem der har mistet sine smerter?

Augsburg er ikke noget skønt sted. Der er det værst, der har jeg fået det strengeste helbredelsesforbud. Netop der går jeg hen. Jeg siger altid: "Omvendt er også noget værd": Denne måned skulle jeg på anklagebænken. Desværre er det blevet udskudt. Men jeg siger: "Omvendt er også noget værd." Jeg er ikke anklaget, men jeg anklager.

Og hvis jeg af 100 har befriet 1 for sin lidelse, er det allerede meget. Men her: 90 til 100.

Der er en, som har mistet sin lidelse, og som nu kan holde sin øl i hånden. Men han bekræfter det ikke for mig, for så vil han miste sin understøttelse. Men jeg har brug for sådanne papirlapper, så jeg kan tørre de øjne, som endnu er blinde i dag. Papiret er hårdt. Men det skal de mærke, som andre mærker deres lidelser.

Men nu siger jeg Dem, når der er mennesker iblandt Dem, som har det inderlige ønske, at deres syge hjemme bliver hjulpet – og jeg beder Dem om også at bekræfte det for mig – da også disse mennesker modtager helbredelsen. Når De kommer hjem, så spørger De, hvad der er foregået i deres krop på dette klokkeslæt.

Jeg har samlet pjalter, for på ærlig vis at kunne erhverve et sæt tøj. Jeg har samlet pjalter for at få varer, for byens vise fædre har ikke engang fundet det nødvendigt at give mig, som en ærlig mand, der har været i krigsfangenskab, et rationeringskort. Så gik det over varefirmaet. Og også her er jeg papirsamler, for at kunne tørre øjnene på menneskene.

Man er rig, når man er sund. Jeg vil hjælpe mennesket til denne rigdom, når han er villig til at tage imod den. Og tak Gud for det! Jeg vil ikke takkes, jeg har tak nok.

Og hermed vil jeg tage afsked med Dem. Glem venligst ikke, hvad De er kommet efter!

Alt godt!

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv